

V. Vaišvilos „Albumas“ pasakoja ir mūsų gyvenimus

Ko tikimės atsivertę albumą? Rasti vaikystės nuotraukų, artimų žmonių. Siekiam geriau pažinti albumo savininką, suprasti jo aplinką, laiką. Esame nusiteikę tyliems apmąstymams arba nuoširdžiam pokalbiui. Mus aplankys įvairiausios emocijos: pasigėrėjimas, apgailestavimas, ilgesys, kai kas net prajuokins. Užversim ir pasijusime šiek tiek švaresni, labiau suartėję. Kai šiaulietis dailininkas Vilijus Vaišvila pakvietė į tapybos darbų parodą „Albumas“ Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešojoje bibliotekoje, ne vienas sukľuso: o kur metafora, kur intriga?

V. Vaišvila: „Fantazijos man nepritrūks. Kad tik sveikatos užtektų.“

M. Adomavičienė: „Niekas, manau, taip žmogaus nupiešti nebemoka.“

Teresė HOKIENĖ

info@snaujenos.lt

Amato meistrystė

Vilijus Vaišvila jau ne viena dešimtmetį surengia rudeninę parodą P. Višinskio viešojoje bibliotekoje. Čia jam kaip namai, nes Muzikos skyriuje dirbo jo mama, ne vienas vakaras praėjo bičiuliaujantis su muzika bei knyga. Ir erdvė spalvingiems daugiaprasmiams paveikslams labai tinkama. Juk kiekvieną paveikslą gali skaityti kaip knygą. Dailininkas nemažai jų perskaitęs, ypač filosofinių, be to, kuria poeziją ir dainas. Pasak V. Vaišvilos, šioje parodoje kiekvienas paveikslas – tarsi nuotrauka iš šeimyninio albumo, su savo prisiminimais, nuotaikomis, mintimis. Tai – lyg sentimentali kelionė kūrybinio kelio prisiminimais.

Paroda, galima sakyti, santūri, sudėliota taip, kad matytųsi skirtinga stilistika, temų įvairovė, bet darbai tarpusavy kurtų vientisą pasakojimą apie profesionalų tapytoją, tobulai valdantį spalvas, realistiškai piešiantį žmogaus figūrą, šmaikštų pušaipūną, fantazuoją, kuriam pakľusta laikas ir erdvės: jas gali perkeisti, sumaišyti, supainioti. Ir suprask,

Kiekvienas paveikslas – legenda.

kas tikra, o kas – tik fokusintinko triukas.

Parodos atidaryme bičiulių, Vilijaus kūrybos gerbėjų susirinko nemažai. Antra tiek sveikino socialiniuose tinkluose. Socialiniai tinklai – kasdieninė parodų salė. Ir naujų muzikos albumų ten dažnai gali rasti. Pagyrimai po kiekvienu kūriniu liejasi įvairiomis kalbomis. Sakoma, kad V. Vaišvilos kūryba labiau žinoma užsienyje nei Lietuvoje.

Profesorius Vaidotas Janulis parodos atidaryme pabrėžė, kad autorius tapydamas tiesiog mėgaujasi fantasmagoriškais situacijomis. Tobula, surežisuota kompozicija jungia paveikslus į nuoseklų pasakojimą, sukuria

estetiskus spalvų derinius.

Dailėtyrininkė Michalina Adomavičienė negailėjo gerų žodžių apie buvusį mokinį: „Pažįstu nuo vaikystės. Tas mokinukas padarys viską, ko paprašysi. Jam nieko nereikėjo aiškinti.“

Kaip dailininkas subrendęs, suformavęs savitą stilių, įvaldęs amatą, todėl laisvas. Kiekvieno paveikslo kompozicijos tvirtos, aiškios. Gerbiu už puikų piešinį, gyvas žmonių figūras. Visos veiksmo, judesio. Tokių mažai kas bemoka nupiešti. Personažai tarpusavy kalbasi apie mūsų santykius, apie pasaulio problemas, apie gendančią visuomenę. Kartais kandžiai, ironiškai. Vilijaus tapyboje puikiai valdomos spal-

vos. Su niekuo nespainiosi. Autorius subtiliai perduoda medžiagiškumą. Jis tikras realistas, tačiau ne tiesmukai gyvenimą vaizduoja, o rafinuotai, elegantiškai ir tuo pat metu gaišališkai. Galime džiaugtis, kad Šiauliuose turime tokį fenomeną, vedantį mus patirti estetinį malonumą.“

Siužetinės tapybos mįslės

V. Vaišvila pripažįsta, kad kiekviena paroda yra įtampa, nelabai viešumą mėgsta. Žinoma, malonu su bičiuliais susitikti, pabendrauti. Pandemija šiek tiek ryšius suvaržė, tačiau socialiniai tinklai – antras gyvenimas – ir papleptė, ir muziką aptarti, paveikslus pareklamuoti. Tarsi galerija, kuriai atstumai nėra kliūtis.

Bandau skaityti tuos dailininko pasakojimus, autoriaus per daug nekamuodama, nes daugybė norinčių žodeliu su juo persimesti. Kai kuriuose darbuose, kaip albume, galiu atpažinti veidus – mėgstama dailininko išdaiga. Paliečiamos aktualios temos: teisingumas, atsakomybė, draugystė ir meilė, mūsų ydos, gamtos niokojimas, jaunystės veržlumas ir žavesys, senatvės artėjimas, kaip viskas laikina...

ŠLOVĖ. Toks atetiškas vyriokas sukasi burbulė. Nutrūks siūlelis, kaip bambagyslė, kur nulėks? Ko vertas tavo puikavimas? Šlovė kaip muilo burbulas – pūktis ir nėra...

NAŠTA. Drugelių (dažnas, įvairiaprasmis įvaizdis) nešulys taip lenkia kuprą... Ką sakotai ironiškas vaizdinas? Ar šitaip sveria geri darbai, už kuriuos niekas nepadėkojo? O gal aš tik įsivaizduoju (vaizduoju) esąs geras ir jau kaip šventasis tikiuosi vertas pakilti... Tačiau basom kojom einu per akmenis, o ta paukštė (gal šventoji dvasia) spurda pašonėje, bet nepadeda... Spėliok, kurk istoriją kokia tik nori kryptimi. Autorius šypsosi, galva linksi – kas kad taip negalvojo tapydamas. Žiūrovas teisus.

INKILAI. Kas, žmogau, be-giedos, kad visus miškus iškirto? Nematau džiugėsio inkilų meistro veide, greičiau liūdesys, susirūpinimas. Jis atkakliai atlieka savo pareigą, kelmynėje stato inkilus. O tu mastyk: jokie drugelio, jokio daigelio aplinkui – nė gyvos dvasios.

VARPAS. Liesoki inteligentai (vienas primena V. Kudirką) ant liaunų lazdu neša galingą varpą. Jo šerdis – atetiškas vyrukas, tiesiai iš sporto salės atlėkęs kybo. Kokia žinutė? Kam skambina šitoks varpas? Klausykim vienas kito, širdimi klausykim.

BE PAVADINIMO. Žilagalvis jūrų vilkas tarp žaislinių laivelų kubile. Oi, kiek mes galim pripasakoti apie jaunystės žygius ir nuotykius, drąsias pergales... Prisiminimai šildo, teikia vilties, kad gyventa prasmingai.

Sustojom tik prie kelių paveikslų. Gyvenimo tėkmė vaizduoja tapytojas. Šiuolaikinėje dailėje daug pesimizmo, o šitie paveikslai suteikia viltį. Kiek juose humoro, netikėtų sugretinimų, optimizmo šviesos. Eini, tarsi albumą vartai, regi dailininko mintis, bandai suvokti jo sukurtą legendą, prikuri savų istorijų. Matai mūsų pačių gyvenimus, gali šiek tiek iš savęs pasišaipyti. O kartais susimąstai: kas mes esame? kur mes esame ir dėl ko?

levas SLOŃKSNYTES / Šiaulių apskrities P. Višinskio viešojoje bibliotekos archyvo nuotr.

Atidarymo akimirkos.

